

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4202 van 28 november 2007
in de zaak X/IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Chinese nationaliteit, op 13 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat V. LURQUIN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 december 2005, verklaarde er zich dezelfde dag vluchteling.
 2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 25 juni 2007, verstuurd op 26 juni 2007.

- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag worden door de bestreden beslissing als volgt samengevat: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Tibet. U verklaarde te zijn geboren in het Sog district in de Nakchu prefectuur. U zou in het rabten klooster zijn ingetreden waar in september 1997 de Patriottische Opvoedingscampagne werd gestart. U weigerde zich akkoord te verklaren met de vooropgestelde principes van deze campagne waarbij u afstand diende te nemen van de Dalai Lama. U zou daarom op 17 september 1997 het klooster hebben verlaten en naar u thuis zijn weergekeerd. Op 18 september 1997 zou u dan anti-Chinese pamfletten hebben verspreid waarna u via Lhasa naar India vluchtte. U zou tot uw vertrek naar België in het Sera klooster in India hebben verbleven. Omdat u er echter geen verblijfsdocumenten kon krijgen, besloot u met een vals paspoort naar Europa te reizen waar u op 14 december 2005 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van de gezinsregistratie voor, evenals attesten van de “Reception Centra”, een attest van uw klooster in India en enkele foto’s.”*

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielaanvraag en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat verzoeker tot het begin van zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal een geboortejaar opgaf dat niet overeenstemde met zijn werkelijke geboortejaar;
 - verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment dat hij de anti-Chinese pamfletten zou hebben verspreid;
 - verzoeker legde ook onsamenhangende en vage verklaringen af aangaande de Patriottische Opvoedingscampagne waarvan hij beweerde dat die plaatsvond in zijn klooster in september 1997;
 - verzoeker legde ook geen enkel begin van bewijs voor ter staving van zijn beweerde reisweg vanuit Delhi, India naar Europa.

2. Over de ontvankelijkheid van de zaak.

1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op en stelt het volgende. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de vreemdeling enkel een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal kan instellen bij de Raad wanneer hij doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (zie o.a. R.v.St., nr.148.037, 4 augustus 2005; R.v.St., nr. 139.086, 12 januari 2005). Een belang is slechts

rechtmatig wanneer het geoorloofd, "oorbaar" is. Volgens het algemeen rechtsbeginsel "*Fraus omnia corrumpit*" (R.v.St., nr. 116.620, 28 februari 2003; R.v.St., nr. 99.520, 5 oktober 2001; R.v.St., nr. 98.827, 12 september 2001), dat de openbare orde raakt, wordt het rechtmatig karakter van het belang aangetast wanneer de verzoekende partij de Belgische asielinstanties bewust misleidt door haar bedrieglijke handelwijze om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Verzoeker ontkent niet dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag steeds dat hij werd geboren in 1981 pas op het einde van zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd en dat hij 29 of 30 jaar oud is. Zodoende kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat op 14 jarige leeftijd een identiteitskaart kreeg in 1997 net voor zijn reis naar India (CGVS II, pp.6-8). Bovendien werpt verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd een andere licht op over verzoekers verblijf in het klooster, zijn vertrek uit Tibet en zijn aankomst in Indië. Bijgevolg is de vordering onontvankelijk wegens ontstentenis van het vereiste rechtmatig belang.

2.2. De Raad merkt op dat leugenachtige verklaringen enkel en alleen over de leeftijd onvoldoende zwaarwegend zijn om het beroep van verzoeker te verwerpen op basis van het rechtsbeginsel "*Fraus omnia corrumpit*". De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3. Over de gegrondheid van de zaak

3.1. Verzoekende partij voert in zijn enig middel een hele reeks wets- en verdragsbepalingen aan die hij geschonden acht; in zijn uiteenzetting van het middel betwist hij in wezen de appreciatie van zijn asielrelaas door de Commissaris-generaal.

Zo stelt verzoeker vooreerst dat hij een jongere leeftijd heeft opgegeven op basis van slechte raad. Verzoeker stelt dat hij dit uit eigen beweging aan het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft toegegeven en hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen. Tenslotte stelt hij dat dit niet de kern van zijn asielrelaas betreft en dat er nog steeds een onderzoek dient te worden gevoerd naar het bestaan van gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

3.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij de waarheid vertelt als hij bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten. De Raad stelt vast dat verzoeker tot het begin van zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal het jaar 1982 opgaf als zijnde zijn geboortjaar (gehoorverslag DVZ, 7 februari 2006; CGVS, 21 april 2006; CGVS, 20 juni 2007, p.1). Pas nadat verzoeker tijdens dat tweede gehoor werd gewezen op de onverenigbaarheid van zijn verklaringen te zijn geboren in 1981 of 1982 en een identiteitskaart te hebben gehad bij zijn vertrek uit India (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.6-7), gaf verzoeker uiteindelijk toe dat hij inzake zijn leeftijd niet de waarheid had verteld (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.21). Aldus probeerde verzoeker aanvankelijk de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Indien dit inderdaad niet de kern van het asielrelaas betreft, kan toch worden vastgesteld dat deze een ander licht werpt op verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijf in het klooster, zijn vertrek uit Tibet en zijn aankomst in India indien hij op die momenten niet zijn voorgehouden leeftijd had.

Het feit dat verzoeker na aanbevelingen van derden een bedrieglijke verklaring heeft afgelegd, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid een in zijn geheel waarachtig vluchtrelaas te brengen. Dit houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Wat betreft de rechtspraak waarnaar wordt verwezen, kan toch worden opgemerkt dat deze geen precedentwaarde heeft aangezien ieder dossier beoordeeld wordt op zijn individuele verdiensten.

3. Voorts stelt verzoeker met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de data dat het een materiële vergissing moet zijn die bij de vertaling is gebeurd en dat 28 is genoteerd in plaats van 18 september. Verzoeker heeft de pamfletten op 18 september uitgedeeld en is dus slechts één dag in zijn ouderlijke woning gebleven. Deze tegenstrijdigheid is niet zo zwaarwichtig dat het de negatieve beslissing in verzoekers dossier rechtvaardigt.
- 3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat hij pamfletten verspreidde op 28 september 1997. Vóór zijn vertrek verbleef verzoeker tien dagen thuis nadat hij op 17 september 1997 het klooster had verlaten (gehoorverslag DVZ, 7 februari 2006, p.15). Verzoeker verklaarde toen ook dat hij op 28 september 1997 zijn dorp, Rongpo, verliet (gehoorverslag DVZ, 7 februari 2006, p.9). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig aan de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal waar verzoeker verklaarde dat hij op 17 september 1997 zijn klooster verliet en op 18 september 1997 reeds pamfletten verspreidde en dat hij die nacht zelf naar Lhasa vluchtte (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.16 en 17). Toen verzoeker met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde hij dat hij wel degelijk 18 september 1997 bedoelde en dat hij niet wist wat er toen (bij DVZ) verkeerd zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.20). Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker voor akkoord ondertekende nadat het hem was voorgelezen zodat toen in staat was geweest om eventuele vergissingen recht te zetten (gehoorverslag DVZ, 7 februari 2006, p.18). Bovendien maakte verzoeker van enig probleem op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal nadat hem ernaar werd gevraagd (gehoorverslag CGVS, 21 april 2006, p.1).
5. Wat betreft de tegenstrijdigheid met betrekking tot de Patriottische Opvoedingscampagne stelt verzoeker dat het om een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen gaat.
6. De Raad stelt vast dat verzoeker onsamenhangende en vage verklaringen heeft afgelegd aangaande de Patriottische Opvoedingscampagne waarvan hij beweerde dat die plaatsvond in zijn klooster in september 1997. Zo werd aan verzoeker bij een eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of er boeken waren die hij moest lezen waarop hij negatief antwoordde (gehoorverslag CGVS, 21 april 2006, p.5). Later bij een tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dan weer dat er een boek was dat men moest studeren (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.11). Tijdens dat eerste gehoor verwees hij ook naar een persoon J.T. die twee à drie maanden vóór de Patriottische Opvoedingscampagne werd gearresteerd met twee andere personen, zijnde B.T. en T. (gehoorverslag CGVS, 21 april 2006, p.5). Later bij het tweede gehoor stelde verzoeker echter dat J.T. in september 1997, zijnde tijdens de Patriottische Opvoedingscampagne, werd gearresteerd en dat hij de

anderen die werden vastgezet niet kende (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, p.15). Bovendien was verzoeker bij enige concrete vraagstelling vanwege het Commissariaat-generaal aangaande het precieze gebeuren bij die Patriottische Opvoedingscampagne bijzonder vaag in zijn antwoorden; hij verwees oppervlakkig naar wie er kwam en in welke taal ze spraken (gehoorverslag CGVS, 20 juni 2007, 12). Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde betrokkenheid bij de Patriottische Opvoedingscampagne niet aannemelijk kan maken.

7. Voorts stelt verzoeker met betrekking tot zijn reisweg dat de reis door de mensensmokkelaar werd georganiseerd en dat er een groen paspoort was met zijn foto maar dat hij van de smokkelaar niet de kans heeft gekregen om de naam in het paspoort te lezen. Verzoeker heeft een grote som geld aan hem betaald en in ruil daarvoor heeft de mensensmokkelaar op het vliegveld alle stappen ondernomen voor verzoeker.
8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn beweerde reisweg vanuit Delhi, India naar Europa. Daarbij zijn ook verzoekers verklaringen met een vals paspoort te hebben gereisd weinig geloofwaardig. Verzoeker verklaarde de gegeven naam die stond vermeld op het vals paspoort niet te hebben gekend (gehoorverslag CGVS, 21 april 2006, p.3-4). Evenmin kon hij zeggen met welke luchtvaartmaatschappij hij vloog en naar welk Europees land hij reisde (gehoorverslag CGVS, 21 april 2006, p.3). Gezien de huidige strenge grenscontroles die gebeuren op de luchthaven, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker met een paspoort zou hebben gereisd waarvan hij de naam niet kende. Het is eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker het reisdocument niet zelf in handen zou hebben gehad bij de controles tijdens zijn reis (zie gehoorverslag CGVS, 20 juni 2006, p.3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat reeds in de luchthaven van Delhi serieuze maatregelen worden genomen ter controle van de reizigers. Rekening houdend met deze informatie, namelijk dat er tijdens de incheckprocedure op de luchthaven van Delhi veelvuldige en individuele identiteitscontroles plaatsvinden, is het volstrekt onmogelijk dat verzoeker deze controles onvoorbereid zou zijn gepasseerd, met name zonder zijn valse identiteitsgegevens te hebben gekend en zonder zelf zijn reisdocument te hebben getoond. Men kan redelijkerwijze verwachten dat indien verzoeker met een vals paspoort reisde, hij toch meer geïnformeerd zou moeten zijn daarover.
- 3.9. Verzoeker stelt tot slot dat hij gelet op zijn hoedanigheid van monnik een verhoogd risico op vervolging loopt in geval van terugkeer. Zijn illegaal vertrek en zijn jarenlange verblijf in India zijn ook elementen die eveneens mee in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.
- 3.10. Wat betreft verzoekers verwijzing naar zijn jarenlang verblijf in Indië, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij meer dan acht jaar lang in India verbleef. Verzoeker verklaarde dat hij India verlaten heeft omdat hij er problemen had om zijn verblijf te legaliseren. Uit algemene informatie blijkt dat Tibetaanse vluchtelingen in India beschouwd worden als vreemdelingen in de zin van de Indiase "Foreigners Act" van 1946 en bijgevolg genieten van de basisrechten van de staatsburgers met uitzondering van het recht om deel te nemen aan de verkiezingen. Tibetanen die problemen hebben ten gevolge van een eventueel illegaal verblijf zijn eerder zeldzaam en kunnen zich desgevallend wenden tot

het bureau van de Dalai Lama die dergelijke gevallen behandelt. Zij zijn in ieder geval beschermd tegen refoulement (zie: <http://www.irb-cisr.gc.ca/en/research/rir/?action=record.viewrec&qotorec=450153>). Er zijn geen berichten dat Tibetaanse vluchtelingen door India worden teruggestuurd (Algemeen Ambtsbericht, Nederland, mei 2006, p.73, <http://www.minbuza.nl/nl/actueel/ambtsberichten>)(China, VB/05- 2877/W12.452 van 19 maart 2007).

- 3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 4.1. In ondergeschikte orde stelt verzoeker aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals weergegeven in artikel 48/4 § 2 b) wegens het risico op foltering of mensonterende behandelingen in geval van terugkeer.
2. Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 november 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

A. VAN ISACKER.